बुटामध्ये मीठ नमक

मायकल जॉर्डन

एका स्वप्नाच्या शोधात

डेलोरिस जॉर्डन,
रोज़लिन जॉर्डन

चित्रः कादिर नैल्सन

मराठी: अश्विनी बर्वे

बुटामध्ये मीठ

मायकल जॉर्डन

एका स्वप्नाच्या शोधात

लेखनः डेलोरिस जॉर्डन, रोज़लिन जॉर्डन

चित्रः कादिर नैल्सन

मला आशा आहे की या पुस्तकाचे वाचक आणि श्रोते मायकेलप्रमाणेच त्यांच्या स्वप्नांचा पाठलाग करण्यास प्रेरित होतील - ध्येय निश्चित करा, ते साध्य करण्यासाठी कठोर परिश्रम करा आणि पूर्णपणे समर्पित व्हा. जेव्हा आपण हे सर्व करतो तेव्हाच आपली स्वप्ने सत्यात उतरू शकतात आणि खरोखरच ती प्रत्यक्षात येतात. म्हणूनच मी हे पुस्तक अशा अनेक मुलांना समर्पित करतो जे म्हणतात, "मी हे करू शकत नाही," किंवा "मला ही प्रतिभा असती तर बरे झाले असते," किंवा "देवाने मला ही भेट दिली असती तर बरे झाले असते!"मी त्यांना सांगू इच्छितो, "तुम्ही सर्व प्रतिभावान आहात, तुम्ही खास आहात. देवाची तुमच्या सर्वांसाठी एक योजना आहे; स्वतःवर विश्वास ठेवा आणि तुमच्या स्वप्नांचा पाठलाग करा."

-डी.जे.

प्रत्येक आशादायी आणि परिपूर्ण भेट वरून मिळते. स्वप्न पाहण्याची, विश्वास ठेवण्याची आणि या पृथ्वीवर असण्याची देणगी दिल्याबद्दल मी देवाचा आभारी आहे. मी हे पुस्तक त्या सर्व मुलांना समर्पित करतो ज्यांना गरुडासारखे पंख हवे आहेत आणि जे उंच उडण्याची स्वप्न पाहतात आणि आकांक्षा बाळगतात. देवाच्या कृपेने, तुम्ही उडू शकाल. म्हणून उडा.

-आर.एम.जे.

आई, बाबा, सलिहा, अमीन आणि शेडियासाठी

-के.एन.

मायकेलला बास्केटबॉल खेळायला खूप आवडायचे. दर शनिवारी, तो त्याचे मोठे भाऊ, लॅरी आणि रॉनी यांच्या मागे पार्कमध्ये जायचा, त्यांला आशा असे की ते त्याला खेळू देतील. आणि जर ते सहसा ज्या मुलांसोबत खेळायचे त्यापैकी कोणीही आले नाही तर ते त्याला खेळू देत. पण एक समस्या होती: त्याचे नाव मार्क होते. तो बास्केटबॉल खेळणारा सर्वात उंच मुलगा होता.

"काय झालंय, मिकी? तू थोडासा लहान नाहीस का?" मार्कने मायकेलच्या चेहऱ्यासमोर हात नाचवत टोमणा मारला.

“अरे, इथे!" लॅरी ओरडला. पण जेव्हा मायकेलने चेंडू फेकला तेव्हा मार्कचे लांब हात कुठूनतरी आले आणि चेंडू उलट दिशेने गेला, पण मार्कच्या संघातील एका खेळाडूने तो अडवला आणि बास्केटमध्ये टाकला. आणि अशातच, खेळ संपला!

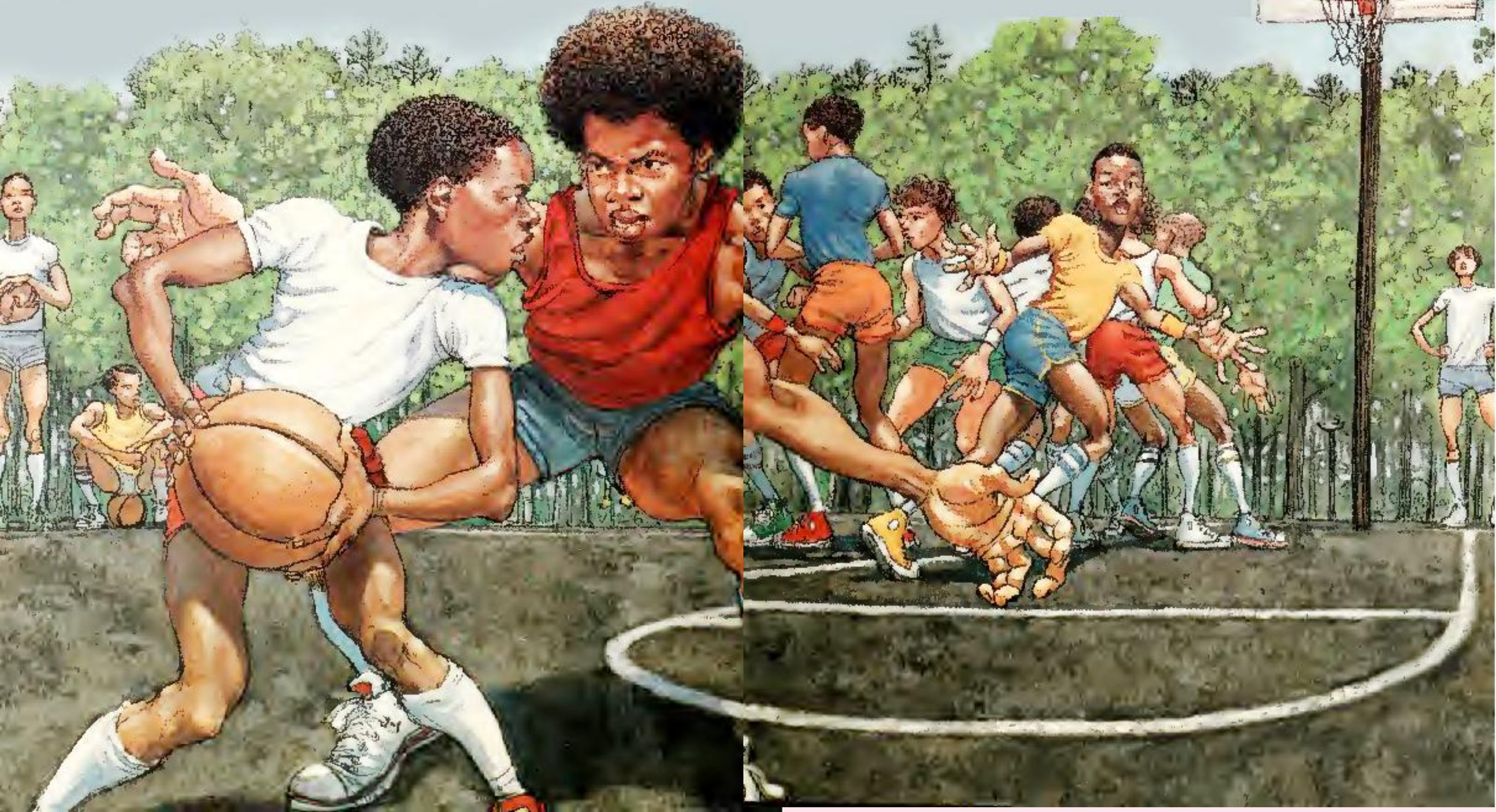

"मला खरोखर माफ करा! जर मी उंच असतो तर हे घडले नसते," मायकल घरी जाताना माफी मागत राहिला. पण कोणीही त्याच्यावर रागावले नाही.

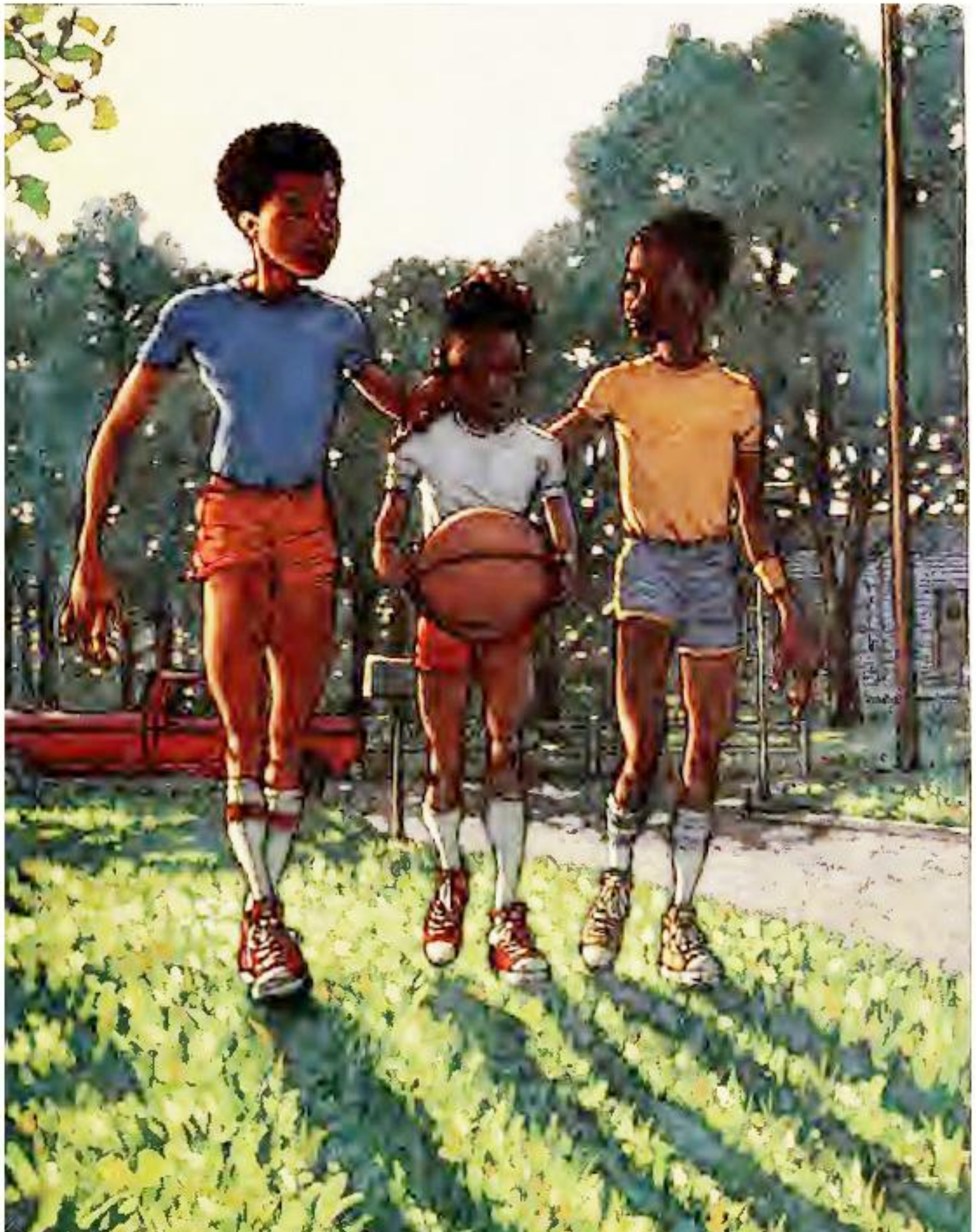

मायकेलचा सर्वात मोठा भाऊ, रॉनी, त्याचे सांत्वन करत म्हणाला, "अरे, छोटू , तू आज चांगला खेळलास. काळजी करू नकोस, पुढच्या वेळी आपण जिंकू."

ते घरी पोहोचल्यावर, मायकल स्वयंपाकघरात शिरला, जिथे आई जेवण बनवत होती. आईला जाणवले की मायकल अजूनही उदास आहे. "तुम्ही आज पुन्हा हरलात का?" आईने विचारले. मायकलने मान हलवली.तो एक मिनिट पूर्णपणे शांत बसला. मग तो म्हणाला, "आई, मी कसा उंच होऊ शकतो?"

आईला अनेक प्रश्नांची उत्तरे माहित होती. पण हा प्रश्न कठीण होता. ती क्षणभर गप्प राहिली, तिने शिजवत असलेल्या चिकनवर थोडे मीठ आणि मिरपूड शिंपडले.

मग ती हसली. तिने मायकेलकडे पाहिले आणि म्हणाली, "मीठ.""मीठ?"

मायकेलने आईकडे पाहिले."हो, मीठ, तुझ्या बुटांमध्ये. आम्ही तुझ्या बुटांमध्ये मीठ शिंपडू आणि रात्री प्रार्थना करू. तुला कळायच्या आधीच तू उंच होशील!" आईने उत्तर दिले.

"माझ्या बुटात मीठ?" मायकलने स्वतःशी विचार केला. आई त्याची गंमत करत होती. हे तर स्पष्ट आहे.

तो खिडकीतून बाहेर पाहत होता आणि त्याच्या बुटात मीठ त्याला उंच होण्यास कसे मदत करू शकते हे शोधण्याचा प्रयत्न करत होता.

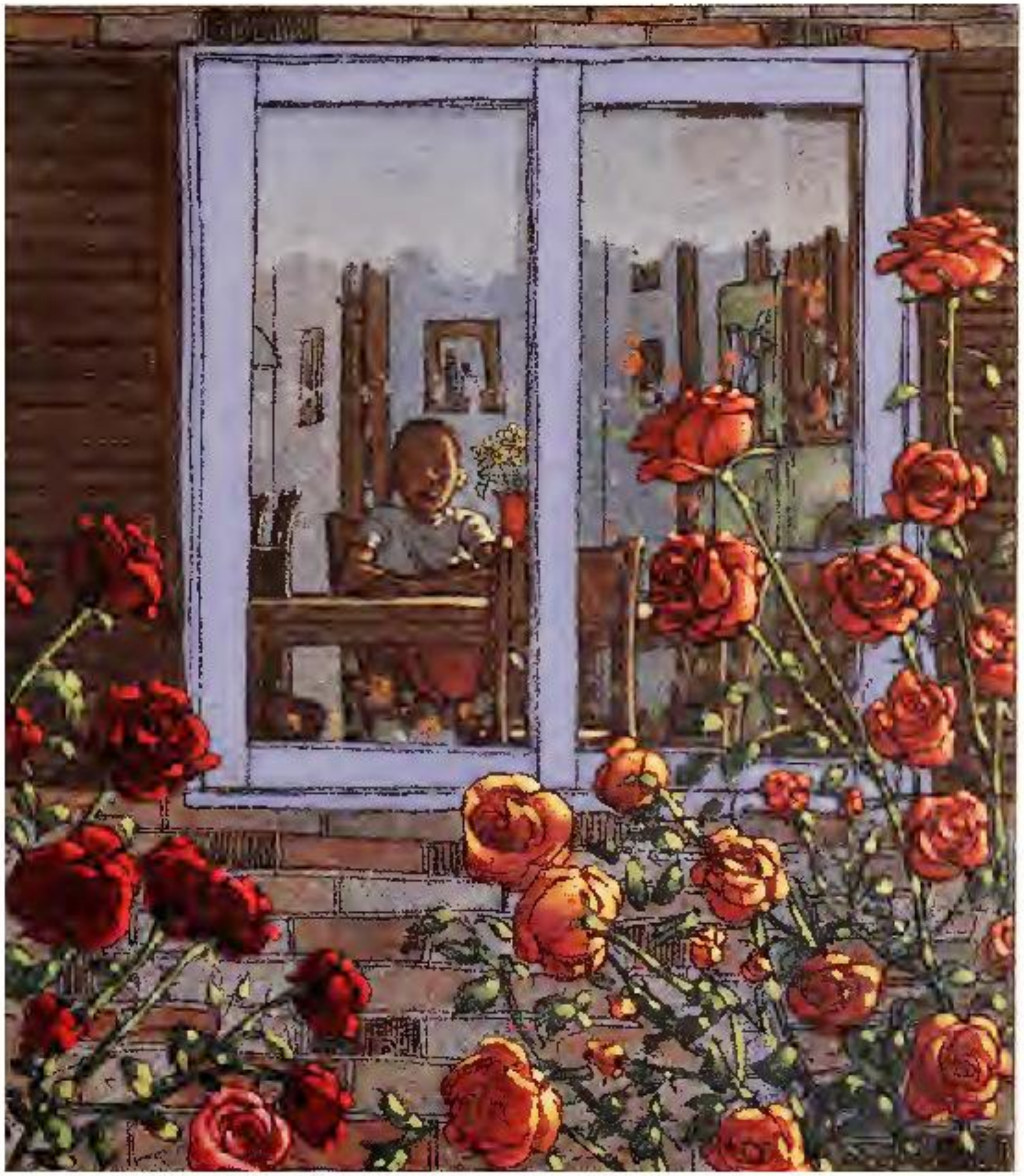

मायकलने आईच्या बागेत वाढणाऱ्या गुलाबांकडे पाहिले. ते कुंपणापर्यंत वाढले होते आणि अनेक रंगांनी फुलले होते. त्याला वाटले, "मला आठवते जेव्हा आईने पहिल्यांदा हे रोप लावले होते." मायकलचा चेहरा उजळला. जर आई ही रोपे उंच वाढवू शकते, तर कदाचित तिचे म्हणणे बरोबर असेल. कदाचित माझ्या बुटातील मीठ मला उंच वाढण्यास मदत करू शकेल.

उत्साहित होऊन, मायकेल त्याच्या आईकडे वळला आणि तिला विविध प्रश्न विचारू लागला. "आई, याला किती वेळ लागेल? आणि तुला काय वाटतं मी किती उंच होईन?“

आई हसली आणि त्याच्या शेजारी बसली आणि स्पष्टीकरण देत म्हणाली. “या उपायाने उंच होण्यासाठी, तू धीर धरला पाहिजे, मी सांगते ते कर आणि दररोज रात्री प्रार्थना कर.“

आईचे लक्षपूर्वक ऐकल्यानंतर, मायकेलने मान हलवली. "ठीक आहे, आई, मी धीर धरेन. पण याचा प्रार्थना करण्याशी काय संबंध?"

"ते पूर्णपणे खरे आहे," आईने उत्तर दिले. मग तिने त्याला मिठी मारली आणि म्हणाली, "आता जा आणि हात आणि तोंड धू आणि तुझ्या भावांना आणि बहिणींना जेवणाची तयारी करायला सांग.“

मायकल स्वयंपाकघरातून इतक्या वेगाने पळाला की तो त्याच्या वडिलांना आत येताना जवळजवळ धडकला. "अरे, त्याला काय झाले?" बाबांनी विचारले.

"नेहमी घडणारे तेच," आई हसली. "तो एका स्वप्नाचा पाठलाग करत आहे."

नंतर, जेवणाच्या वेळी, आईच्या लक्षात आले की मायकेल काहीही खात नाही. तो उंच होण्याच्या स्वप्नात हरवला होता. "मायकेल, एकावेळी एक गोष्ट कर. जर तू खाल्ला नाहीस तर तू उंच होणार नाहीस, विशेषतः भाज्या," आई म्हणाली.

"पण मला खरोखर भूक नाहीये," तो म्हणाला. आईने डोळे वर केले आणि त्याच्याकडे कडक नजर टाकली. मायकेलने लगेच त्याचा काटा उचलला आणि जेवू लागला. पाच मिनिटांतच त्याचे ताट स्वच्छ झाले आणि तो आणखी मागू लागला.

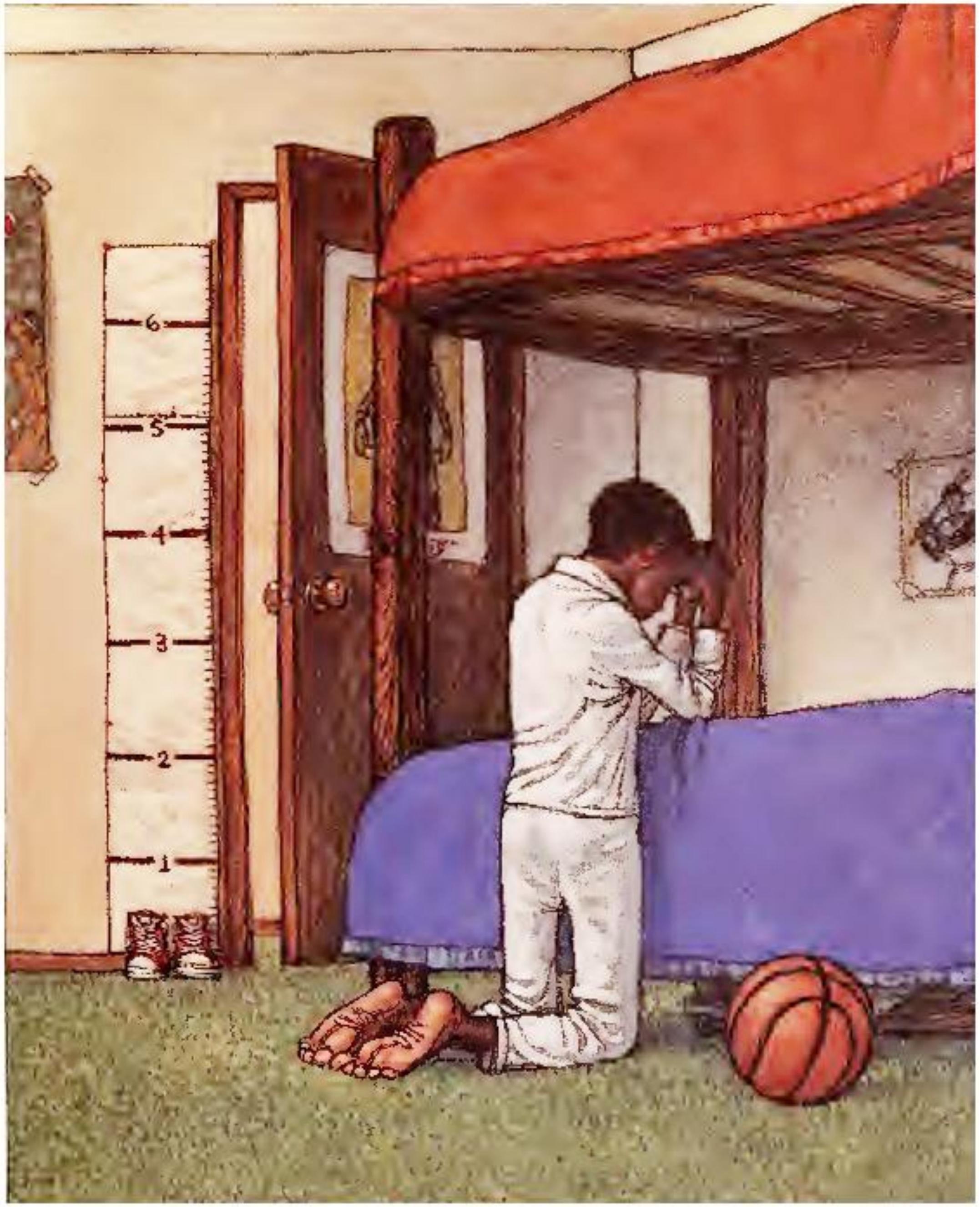

त्या रात्री, झोपताना, मायकेलने त्याचे आवडते ॲथलेटिक शूज भिंतीवर टांगलेल्या उंचीच्या चार्टजवळ ठेवले. मग, त्याने कपडे बदलले, प्रार्थना केली आणि बेडवर उडी मारली.

आई खोलीत आली तेव्हा मायकल गाढ झोपेत होता. त्याच्या चेहऱ्याकडे पाहून तिला कळले की तो बास्केटबॉल खेळण्याचे स्वप्न पाहत असावा.

त्याच्या पलंगाजवळ उभी राहून, आईने मायकलच्या बुटांवर थोडे मीठ शिंपडले. मग, त्याच्या पलंगाजवळ उभी राहून, तिने तिच्या प्रत्येक मुलांसाठी प्रार्थना केली.

"अरे देवा! मायकेलला मदत कर. तो जितका चांगला होऊ शकेल तितका तो करू शकेल आणि तो जे काही करतो ते चांगले करू दे! आणि देवा! उद्या तू त्याला आजपेक्षा थोडा उंच करू शकशील का? धन्यवाद. आमेन!"

त्या रात्रीनंतर, मायकेल जिथे जिथे जायचा तिथे त्याचे आवडते ॲथलेटिक शूज घालायचा, अगदी चर्चलाही. त्याने शनिवारी त्याच्या भावांसोबत पार्कमध्ये जाणेही बंद केले. तो घरीच राहून सराव करायचा. पुन्हा पार्कमध्ये जाण्यापूर्वी त्याला थोडे उंच व्हायचे होते.

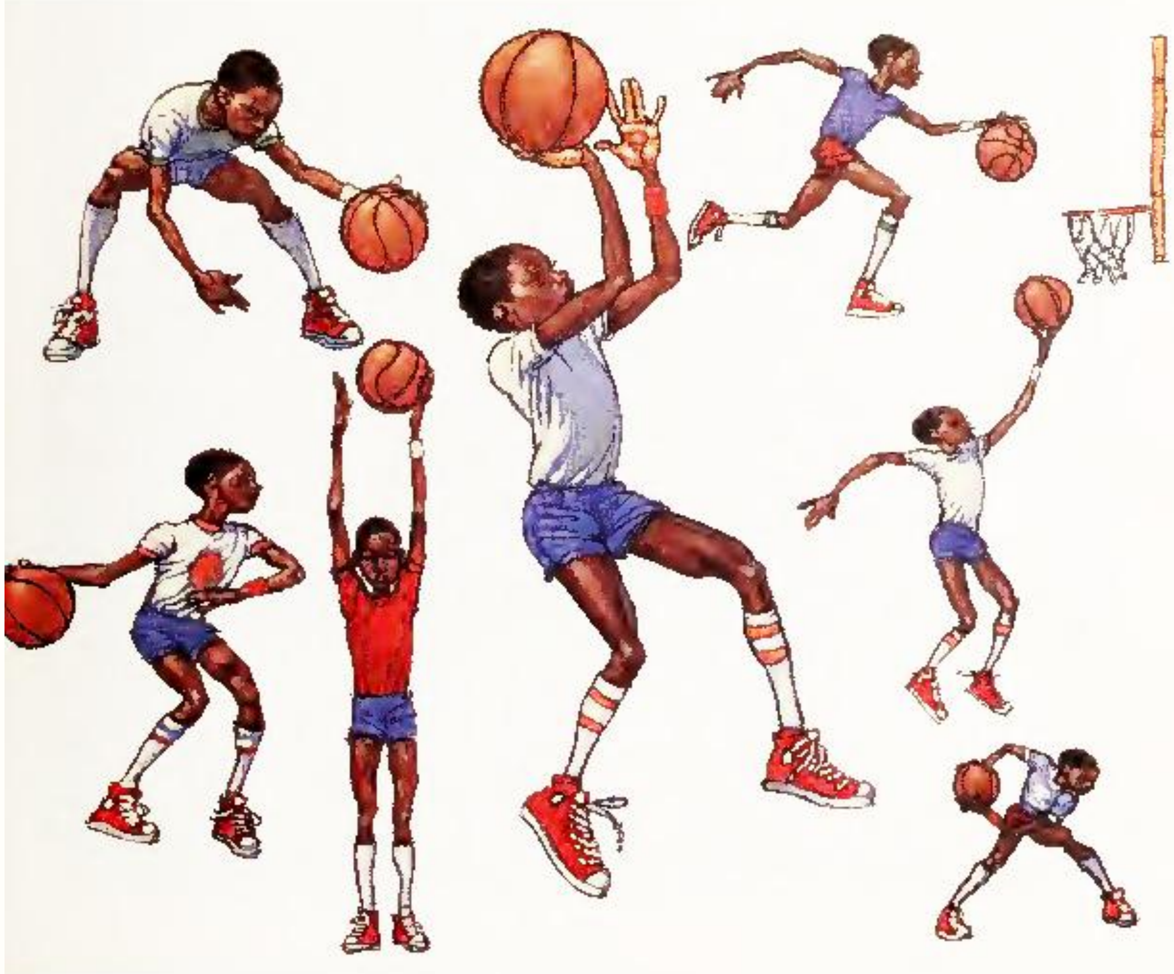

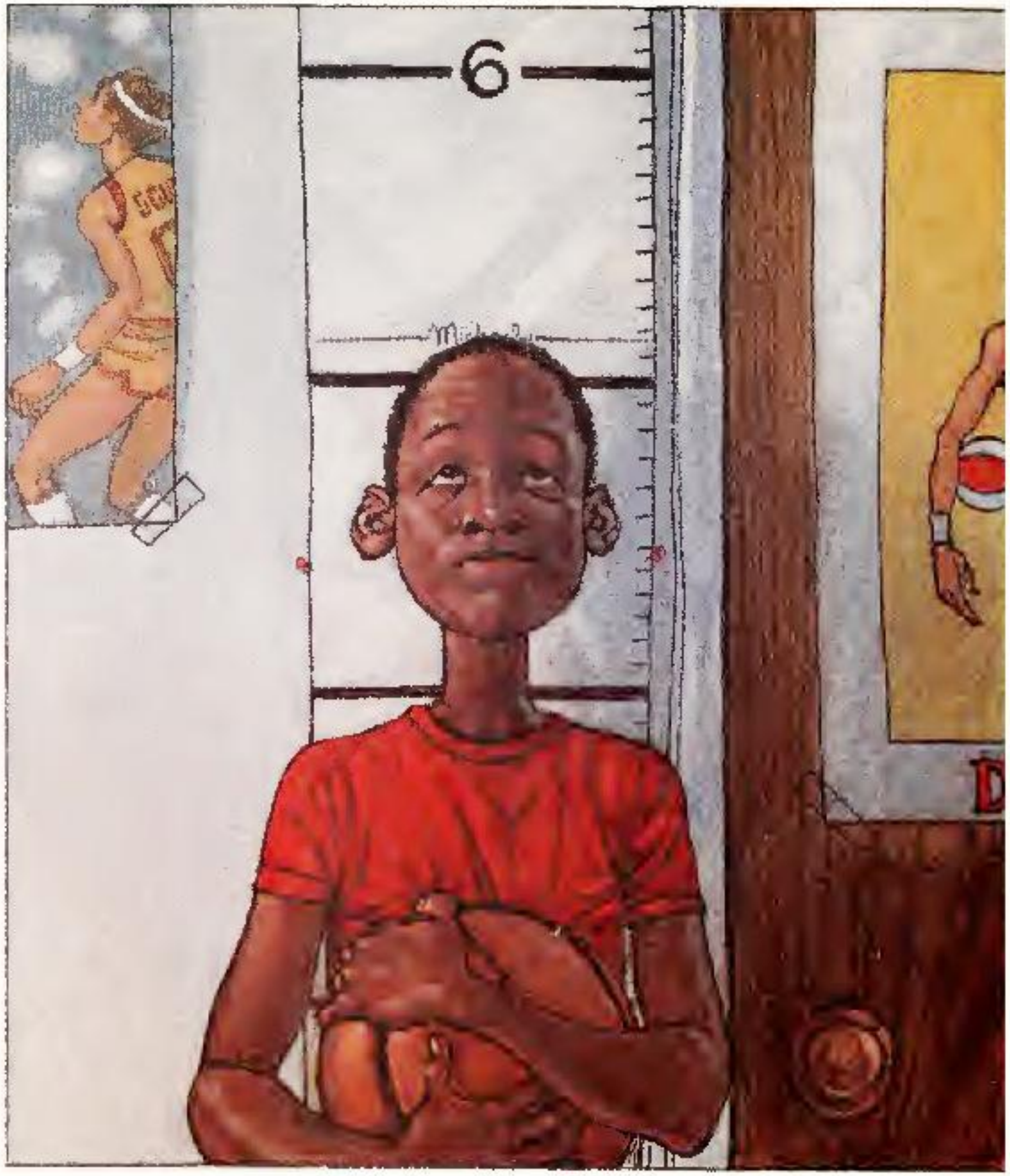

दोन महिन्यांच्या सरावानंतर, धीराने वाट पाहिल्यानंतर आणि प्रार्थना केल्यानंतर, मायकेल उंचीच्या चार्टसमोर उभा राहिला. तो एक इंचही वाढला नव्हता. तो निराश झाला होता, पण त्याने विश्वास गमावला नाही. "आईने सांगितल्याप्रमाणे मला वेळ द्यावा लागेल," मायकेलने स्वतःशी विचार केला. आणि त्याने नेमके तेच केले.

आणखी दोन महिने सराव झाला, पण तरीही काहीही साध्य झाले नाही. मायकल निराश झाला. तो उंच तर झालाच नाही, पण लॅरी आणि रॉनीच्या खेळाचा त्याला रागही येऊ लागला. त्याला फक्त मार्कची खोड्यांची आठवण येत नव्हती. त्यापासून त्याची सुटका झाली होती.

पुढच्या शनिवारी, भावांनी मायकलला सोबत नेण्याचा प्रयत्न केला, पण तो डगमगला नाही. आई काळजी करू लागली होती. जेव्हा तिने मायकलला पायऱ्यांवर एकटा बसलेला पाहिले तेव्हा ती बाबांना म्हणाली, "कदाचित तुम्ही बाहेर जाऊन मायकलशी बोलायला हवे."

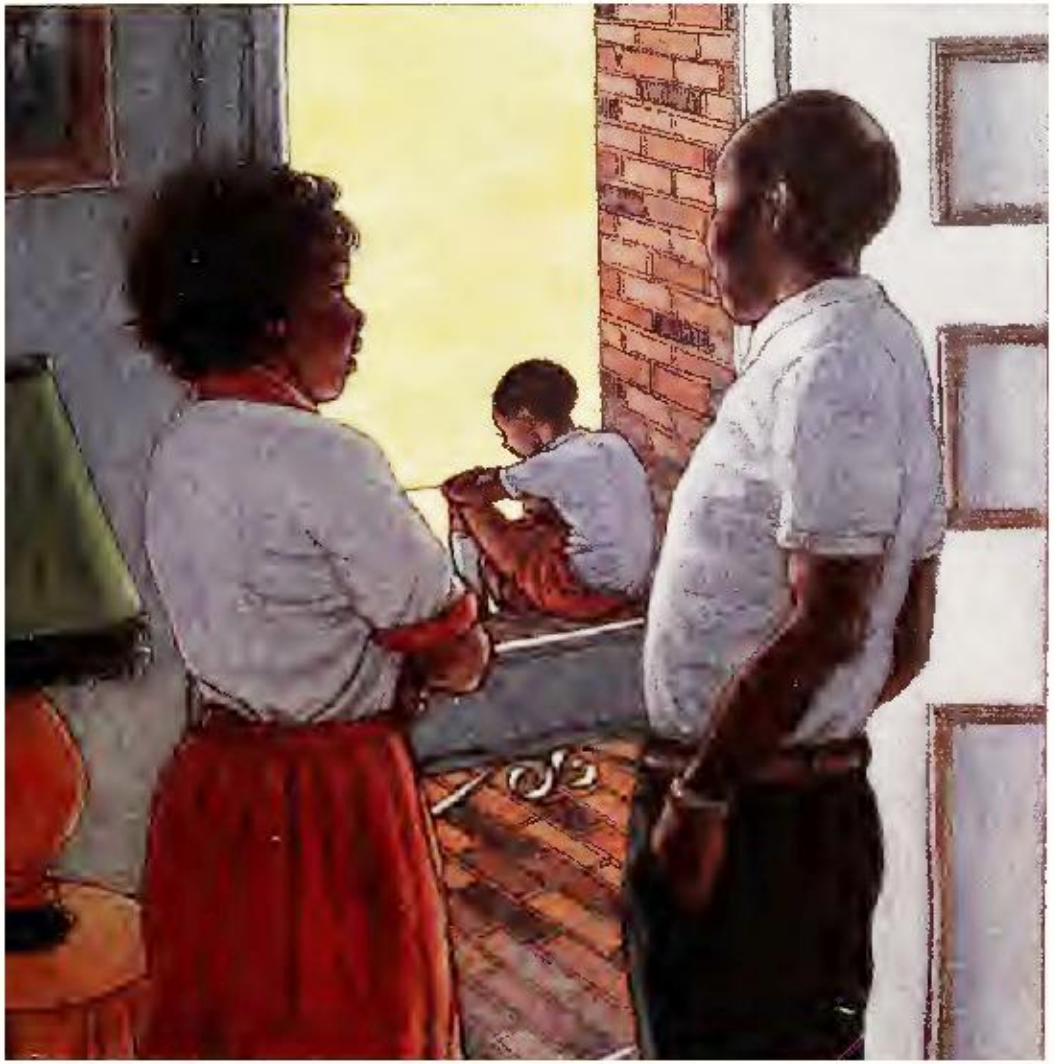

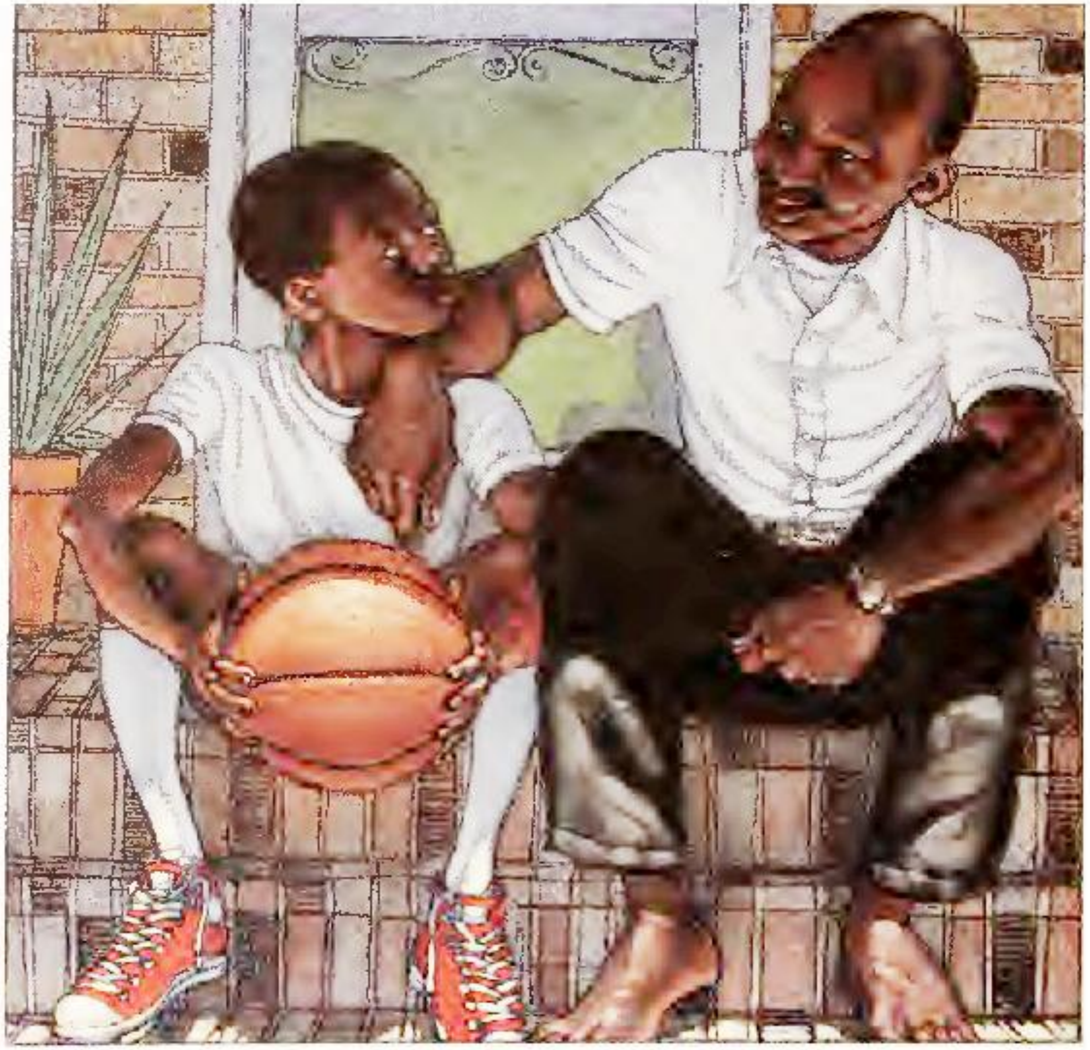

म्हणून बाबा बाहेर गेले आणि मायकेलच्या शेजारी बसले.

“काय झालं बेटा? तू बऱ्याच दिवसांपासून तुझ्या भावांसोबत पार्कमध्ये गेला नाहीस. ठीक आहेस ना?“

मायकेल सुरुवातीला गप्प बसला. मग तो बाबांकडे वळला आणि म्हणाला, "मला वाटलं होतं की मी आता किमान काही इंच उंच होईन. तुम्हाला माहिती आहे, आईने मला जे काही करायला सांगितले ते मी केले. पण ते काम करत नाही.“

"मायकेल, तुला उंच का व्हायचे आहे?" बाबांनी विचारले.

"मी जर उंच असतो तर मी एक चांगला खेळाडू होऊ शकलो असतो आणि माझ्या संघाला जिंकण्यास मदत करू शकलो असतो," मायकेलने उत्तर दिले.

पण बेटा, तू एक उत्तम खेळाडू आहेस. आणि जिंकण्यासाठी तुला जे काही हवे आहे ते इथेच आहे," डॅडी त्याच्या छातीवर हात ठेवत म्हणाला.

"तू उंच असतास तर कदाचित थोडा चांगला खेळू शकशील, पण सराव आणि दृढनिश्चया इतका फरक पडणार नाही. फक्त हेच तुला खरा विजेता बनवतील.“

मायकलने डॅडीच्या शब्दांबद्दल एक मिनिट विचार केला. मग तो उडी मारून धावू लागला.“

अरे, तू कुठे धावत आहेस?" डॅडी मागून हाक मारली. "आज एक सामना आहे, आणि मला आधीच उशीर झाला आहे," मायकलने परत ओरडले.

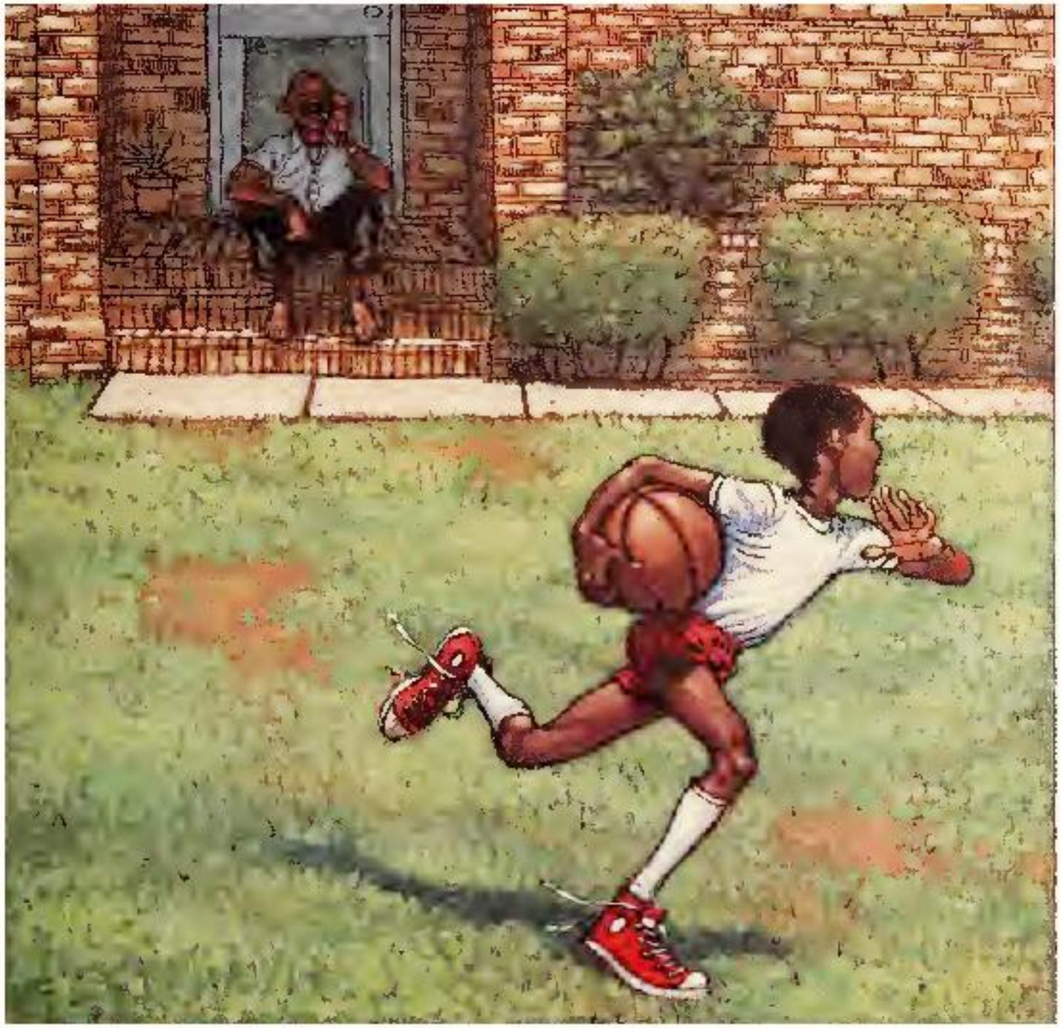

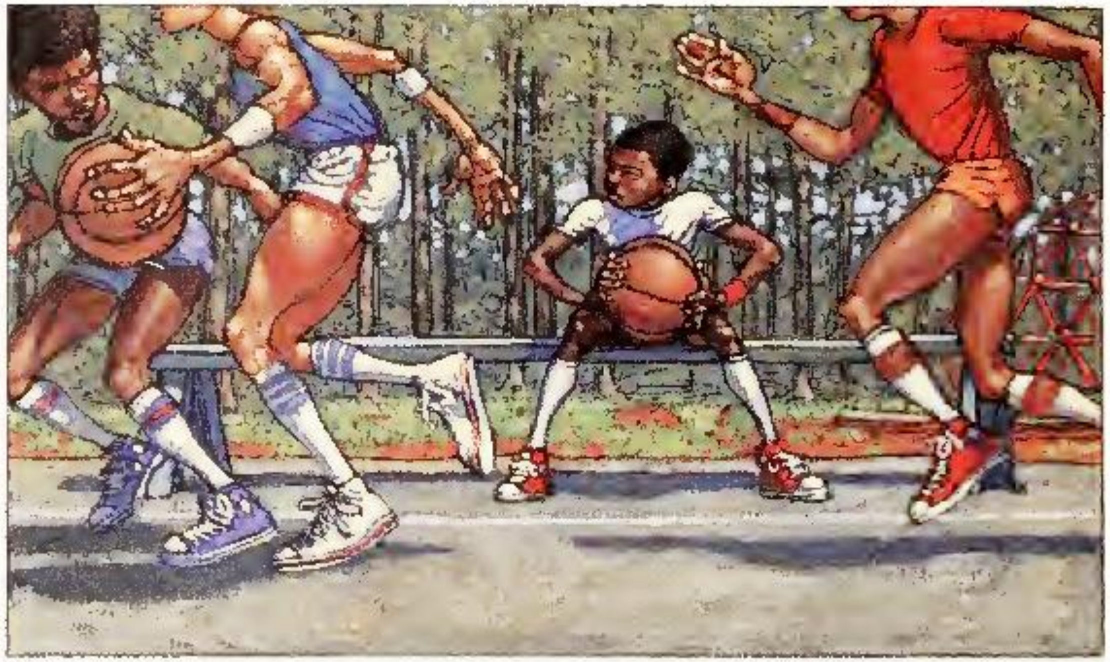

मायकेल पार्कमध्ये पोहोचला तेव्हा खेळ सुरू झाला होता. तो खेळण्याची संधी मिळेल या आशेने बेंचवर बसला. आणि लवकरच त्याला संधी मिळाली. खेळ संपणार होता आणि दोन्ही संघ बरोबरीत होते. तेवढ्यात, मायकेलच्या संघातील एक खेळाडू जॉन खाली पडला आणि त्याच्या पायाला दुखापत झाली. ही मायकेलची संधी होती.

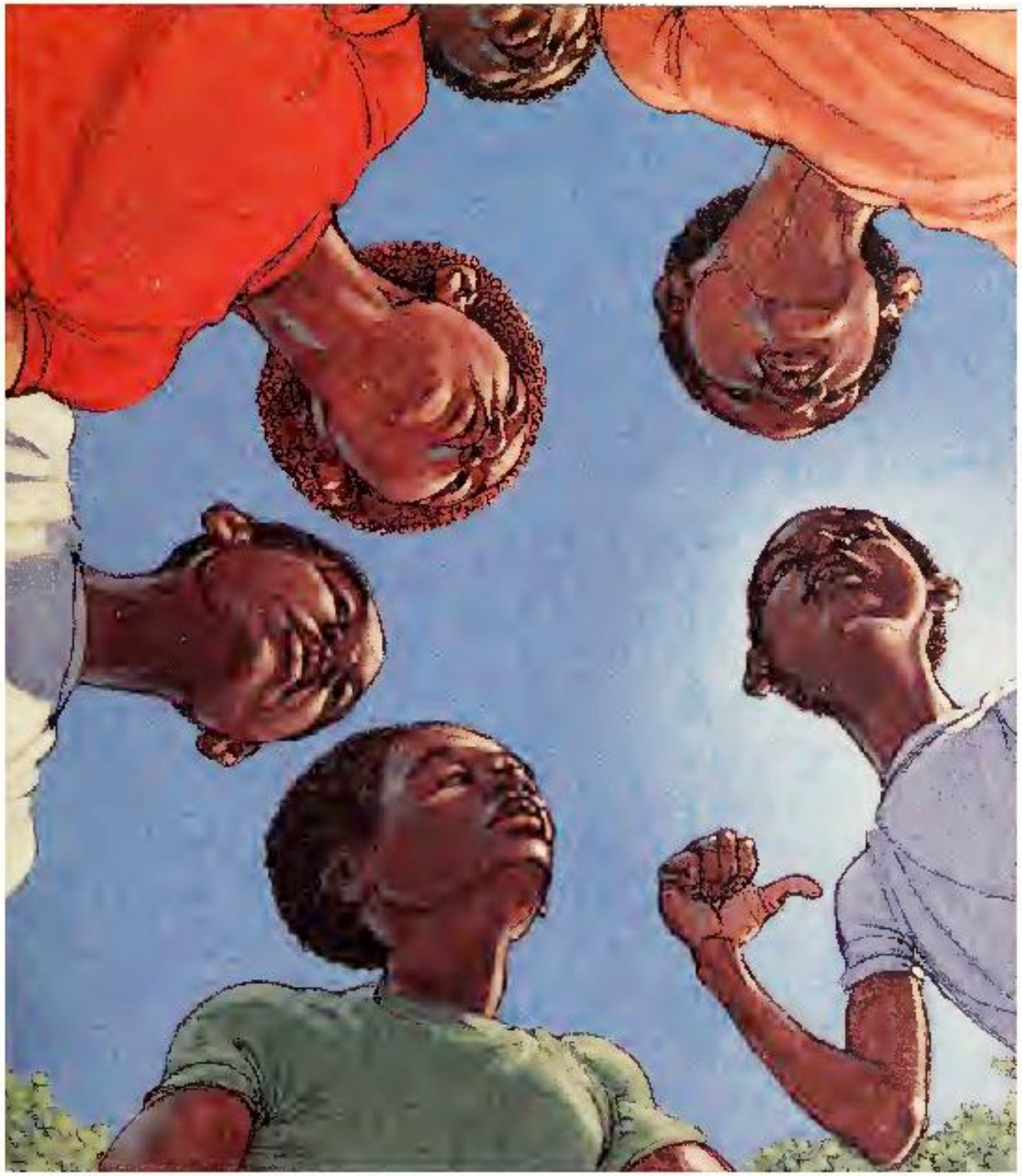

आता मायकेल त्याच्या सहकाऱ्यांसोबत गोंधळात उभा होता. "सर्वांनी ऐका, आपण सध्या बरोबरीत आहोत. जिंकण्यासाठी आपल्याला फक्त एका गुणाची आवश्यकता आहे. मला सांगा, बास्केटबॉल कोण फेकणार आहे?" रॉनीने मायकेलकडे पाहत विचारले. मायकेल आत्मविश्वासाने भरलेला होता. तो म्हणाला, "मी ते करेन."

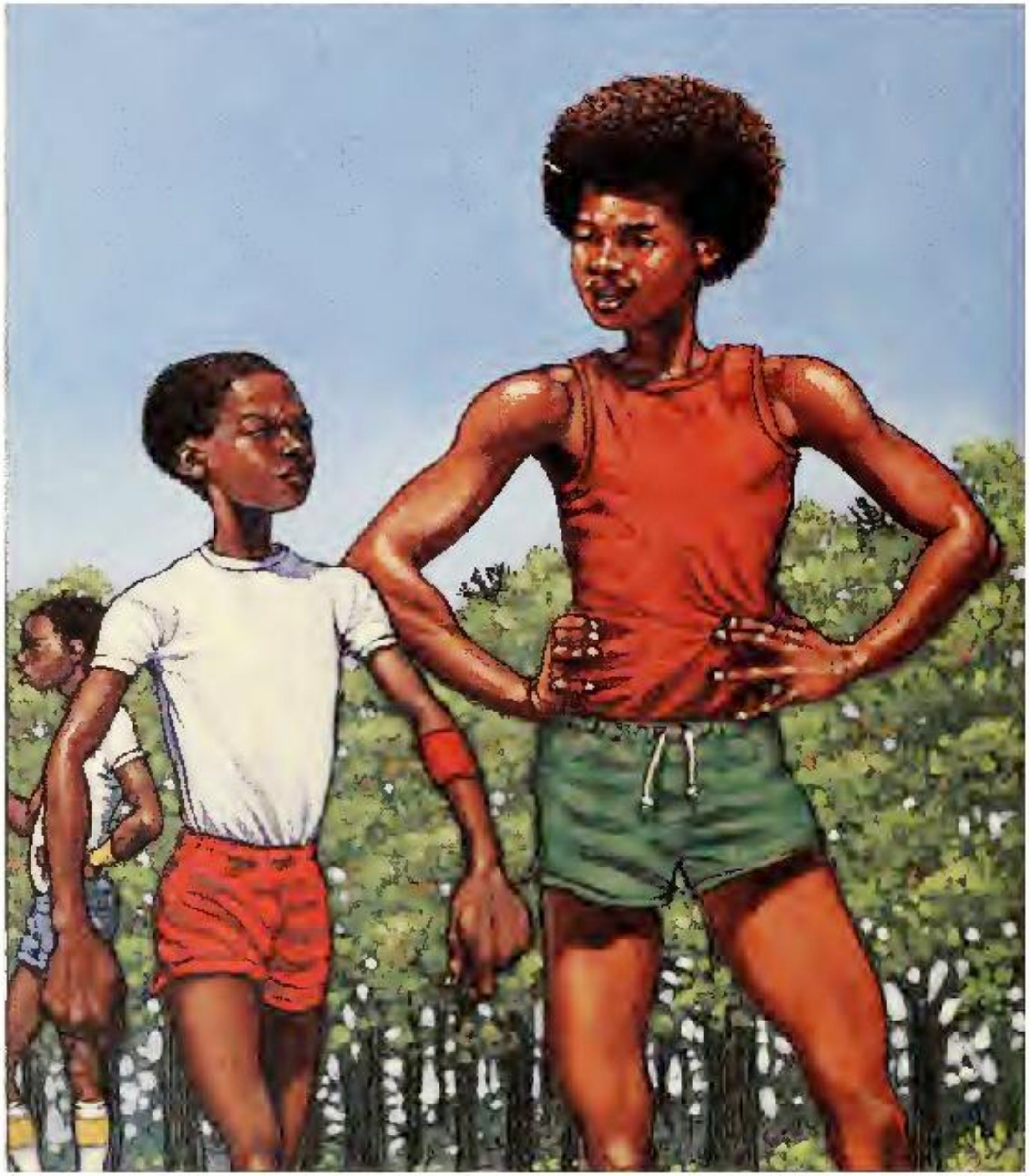

शिट्टी वाजताच खेळ पुन्हा सुरू झाला. नेहमीप्रमाणे मार्कने मायकेलला चिडवायला सुरुवात केली.

"अरे, तू अजूनही मोठ्या मुलांसोबत खेळण्याचा प्रयत्न करत आहेस?" मार्कने टोमणे मारले.

पण मायकेलने त्याची पर्वा केली नाही. जरी तो उंच नव्हता तरी तो अथक सराव करत होता. आणि आज, तो जिंकण्याचा दृढनिश्चय करत होता.

लॉरीने चेंडू मायकेलकडे फेकला. मायकेलने तो अगदी अचूकपणे पकडला. क्षणभर तो जमिनीवर उडी मारल्यानंतर, तो तो घेऊन पुढे धावला.

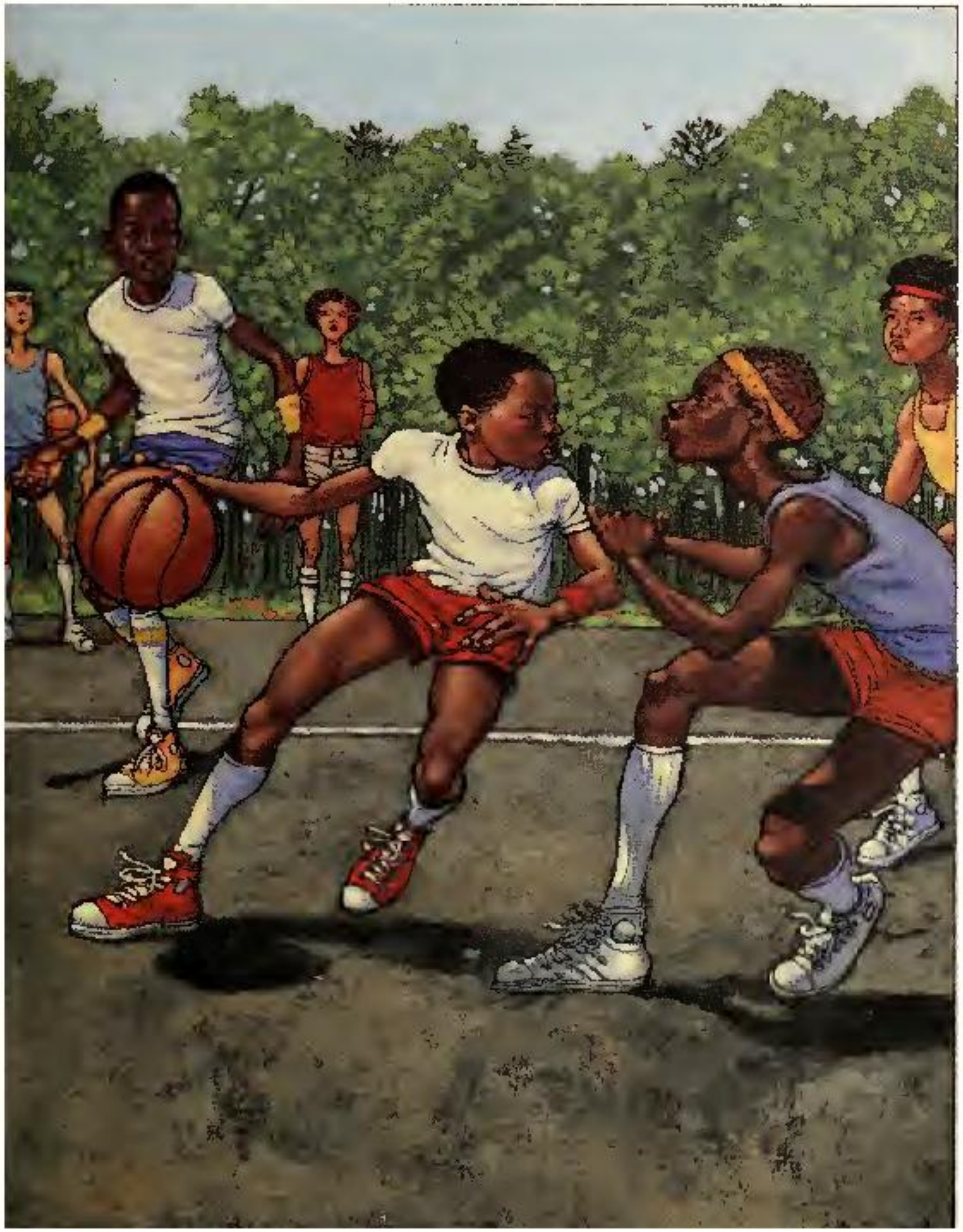

तो मार्कजवळ येताच मायकेल उजवीकडे वळला. मार्क त्याच्या मागे मागे सरकला आणि उजवीकडे सरकला. मग मायकेलने पटकन मार्कच्या डावीकडे वळून त्याच्या मागून चेंडू फेकला. चेंडू दुसऱ्या संघाच्या खेळाडूंच्या डोक्यावरून उडून थेट गोलफळीत गेला. दोन गुण! खेळ संपला. मायकेलचा संघ जिंकला होता!

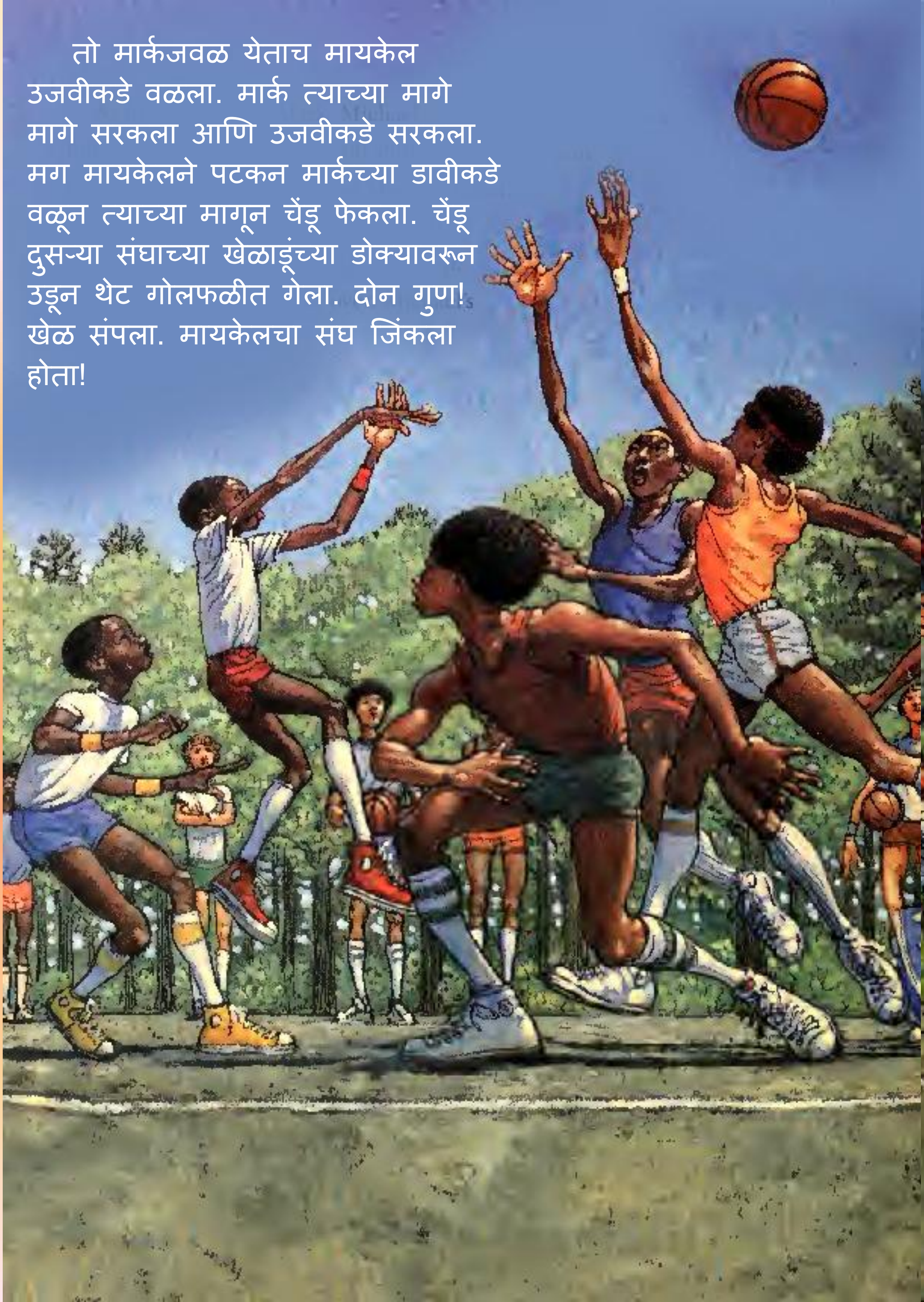

हे सर्व अगदी मायकेलच्या कल्पनेप्रमाणेच घडले. जेव्हा त्याला कळले की त्याने काय केले आहे, तेव्हा तो उद्‌यानातून पळून गेला आणि घरी पोहोचेपर्यंत थांबला नाही.

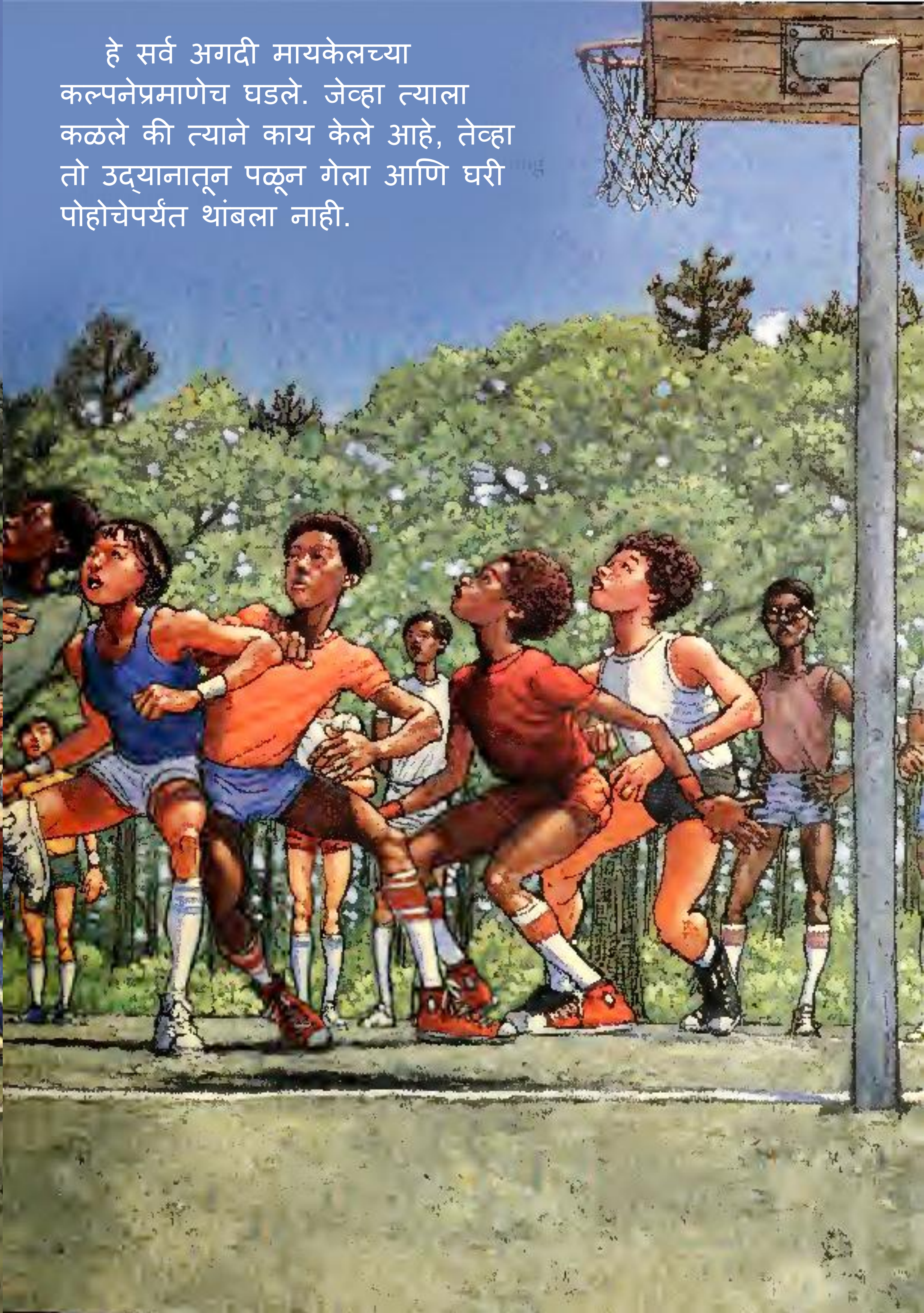

तो दारातून आत शिरताच ओरडला, "बाबा, मी ते केले! मी त्या उंच मुलाच्या डोक्यावरून चेंडू फेकला आणि जिंकलो. "रॉनी आणि लॅरी त्याच्या मागे धावले आणि आनंदात सामील झाले. "बरोबर आहे, छोटू तू ते केले. तू आमच्यासाठी सामना जिंकलास."

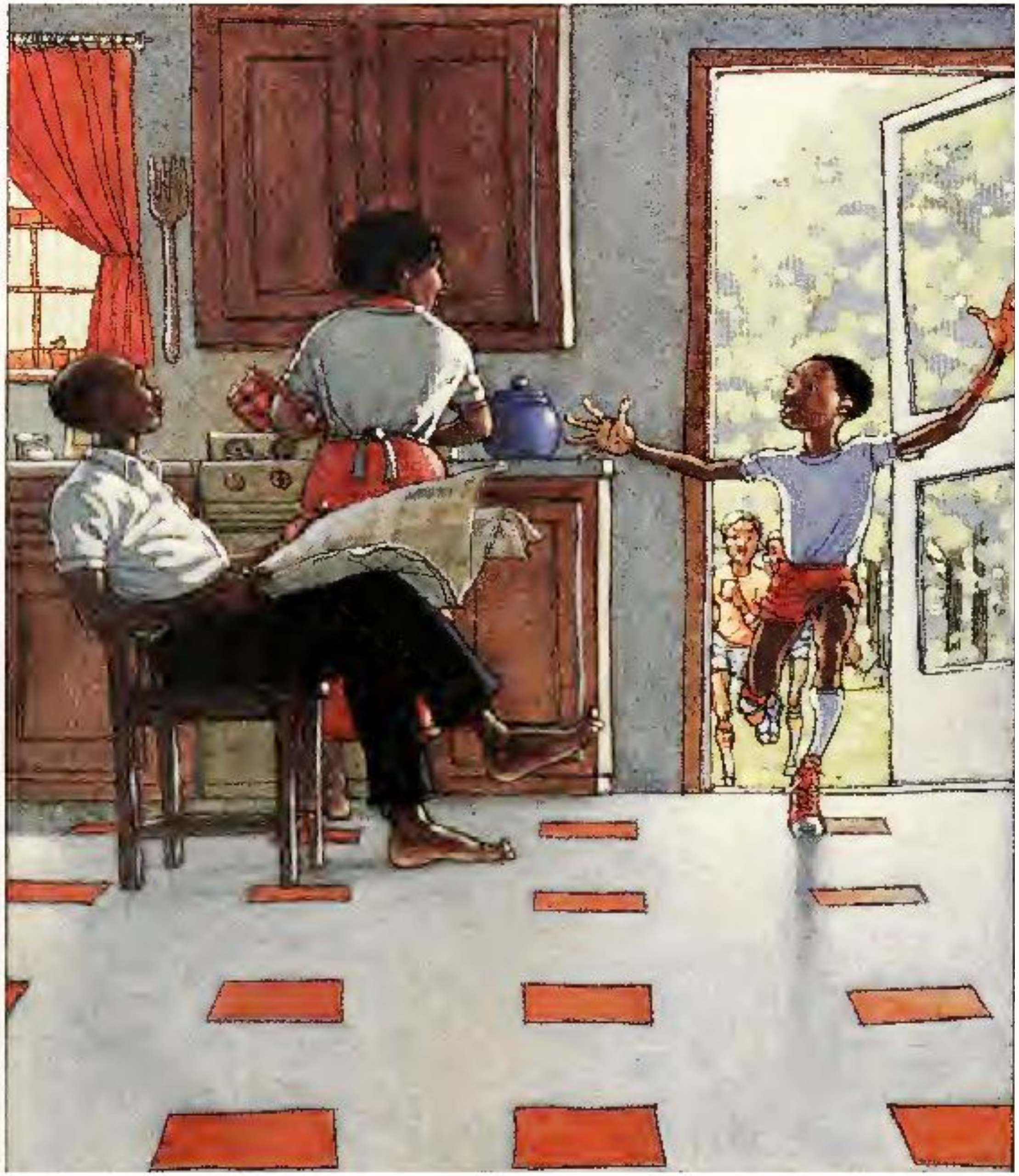

मायकेलला रॉनीने त्याच्याकडे कसे पाहिले होते ते आठवले. तो म्हणाला, "नाही, आपण सर्वजण सामना जिंकलो. पण मीच स्टार होतो! "सर्वजण हसले. त्या दिवसापासून आईने मायकेलच्या बुटांवर मीठ शिंपडणे बंद केले. पण मायकेलने धीर धरणे, कठोर परिश्रम करणे आणि प्रार्थना करणे कधीही थांबवले नाही.

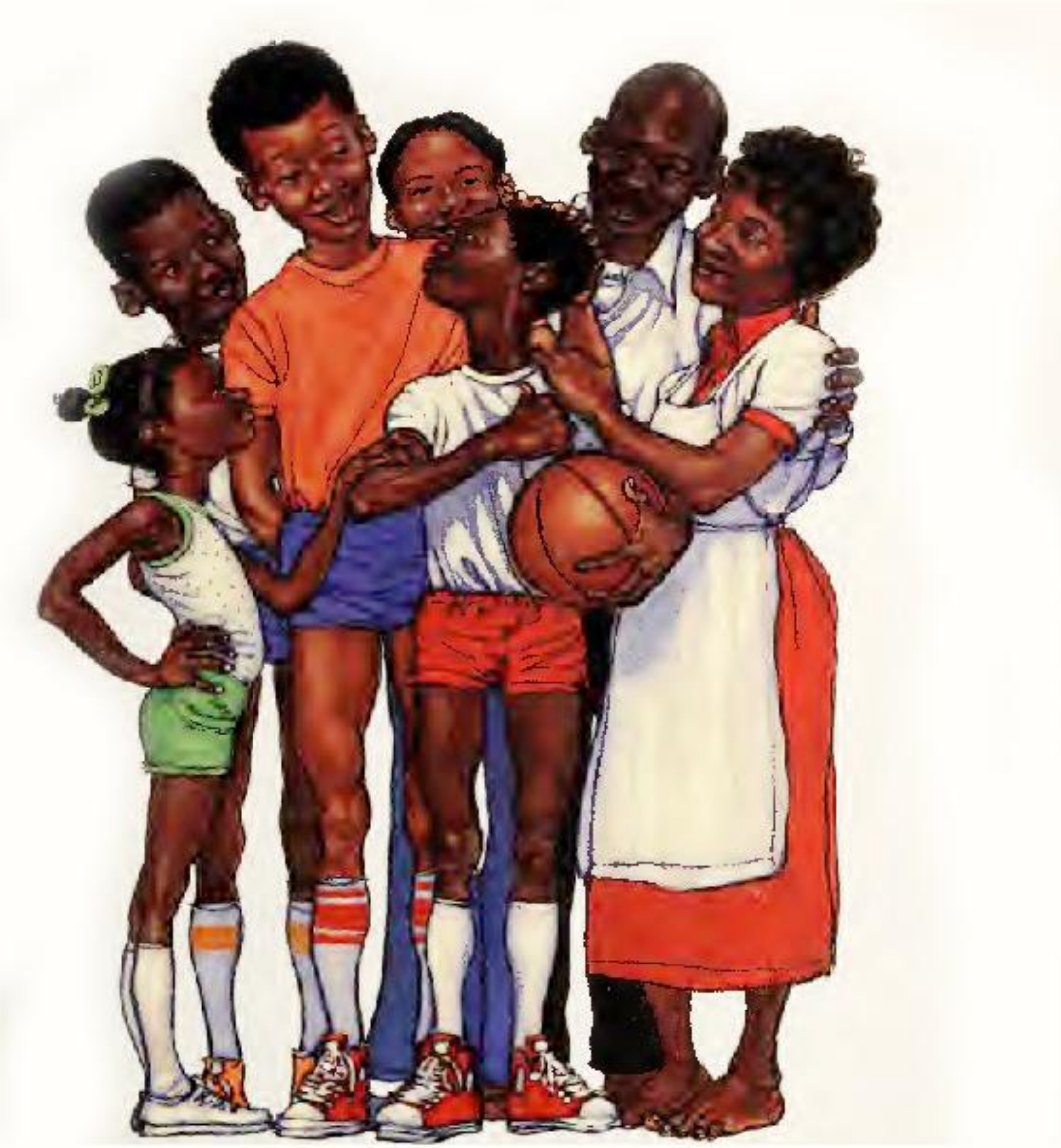

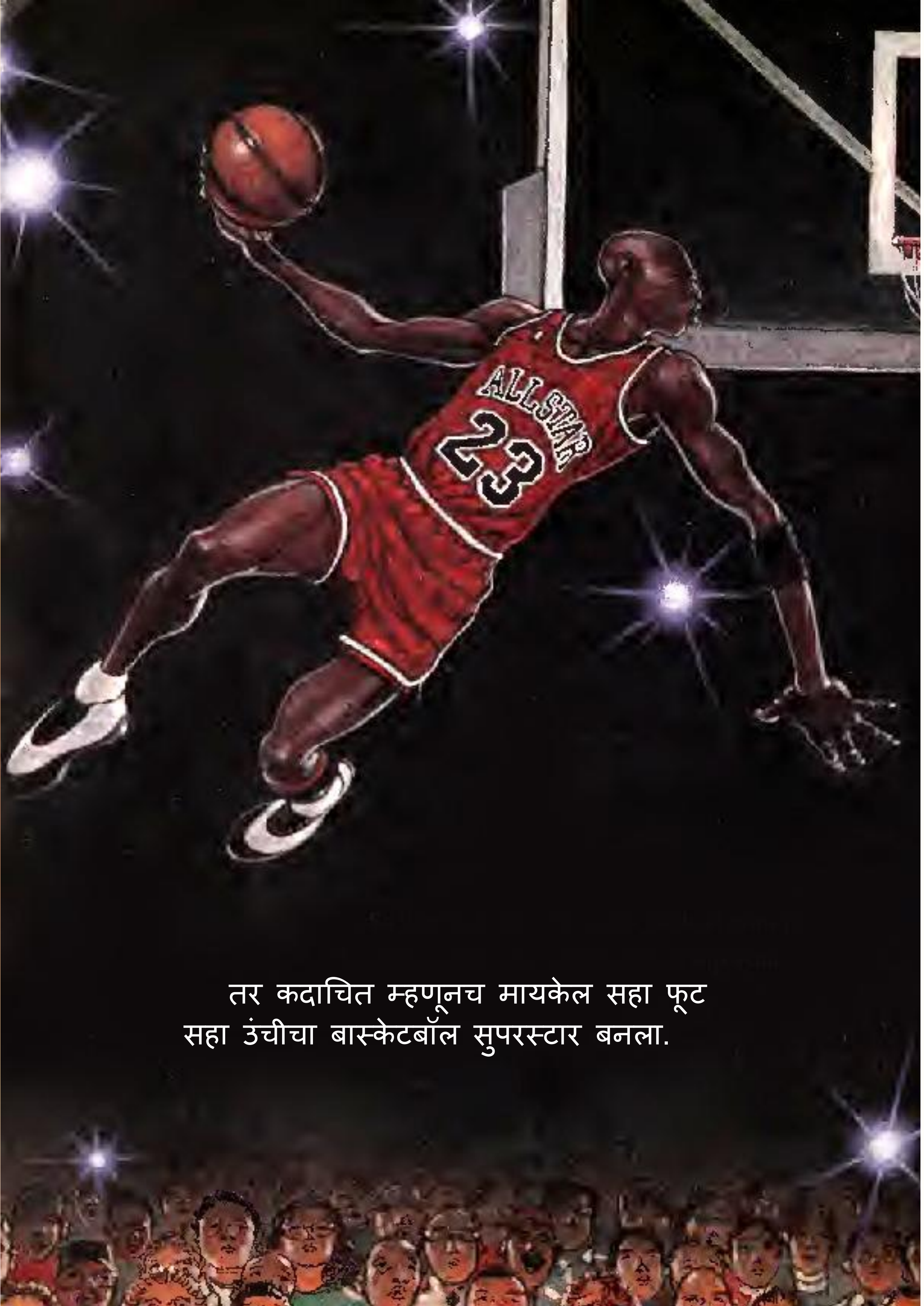

तर कदाचित म्हणूनच मायकेल सहा फूट सहा उंचीचा बास्केटबॉल सुपरस्टार बनला.

मायकल जॉर्डन

या नावाचा फक्त उल्लेख केला तरी बास्केटबॉलच्या महान खेळाडूंच्या प्रतिमा निर्माण होतात. पण जेव्हा तो तरुण होता तेव्हा मायकलने जवळजवळ त्याची बास्केटबॉलची स्वप्ने सोडून दिली होती कारण त्याला वाटले की तो खेळ खेळण्यासाठी पुरेसा उंच नाही जो नंतर त्याला इतकी प्रसिद्धी देईल. निराशेच्या त्या काळात, त्याचे आई आणि वडील पुढे आले आणि चॅम्पियन बनण्यात मिळणारे अमूल्य धडे - धैर्य, दृढनिश्चय आणि कठोर परिश्रम - सामायिक केले.मायकलची आई डेलोरिस जॉर्डन, मायकलची बहीण रोझालिन यांनी ही हृदयस्पर्शी आणि प्रेरणादायी सत्यकथा रचली जी फक्त जॉर्डन कुटुंबच सांगू शकते. ही श्रद्धा आणि आशेची कहाणी आहे आणि ती एका मुलाला किंवा मुलीला त्यांची स्वप्ने साध्य करण्यासाठी कुटुंब कसे एकत्र येऊ शकते यावर प्रकाश टाकते.